

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Nordiske Kroniker

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Nordiske Kroniker", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Nordiske Kroniker*, 1943, s. 146. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_02-shoot-idm139956849145776/facsimile.pdf (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Nordiske Kroniker

tigede hun sig Hammen og gik bort. Bygdens Folk saa hende springe i Havet og svømme bort med en anden Sæl. Det var hendes første Mage, der havde ligget og ventet paa hende i alle de Aar, hun havde levet blandt Mennesker.

Saa vemodigt er der blevet fablet om Sælerne. Maaske skyldes det en ond Samvittighed. Naar Menneskene engang imellem med Fakler og Lygter drister sig ind i Fjeldenes inderste Stenkamre, er det ikke for at belure Sælfolkets Dans, men kun for at dræbe Sælerne og deres Unger. Det er den mest fantastiske Jagt, der findes: den har lokket mange raske unge Mænd, men en og anden er sikkert vendt tilbage, saaret i sit paradoksale Menneskehjerte.

Moderne Turister er Verdens mest ubehjælpssomme Skabninger. De kommer aldrig til Sjeyndir, for der er intet Hotel, og Cook og Bennett arrangerer ikke Ture dertil. Desuden er der i Reglen Brænding, saa at man slet ikke kan komme i Land. Og det er altsammen kun godt. Turistliv paa dette Sted vilde virke som Jazz i et Observatorium.

I Virkeligheden er det kun en lille Kreds af fantastisk anlagte Sportsmænd, der tilfulde er inde i Sjeyndirs Mysterier. I deres Selskab kan man med Udbytte besøge Stedet, men uden Naturens Naade, der ligesom den teologiske Naade er blind og umotiveret, kommer dog alle menneskelige Anstrengelser tilkort. Man kan besøge Sjeyndir i det fineste Vejr, og dog finde Dønningerne saa svære, at enhver Tanke om at nærme sig Kysten maa opgives. Til andre Tider, naar man slet ikke venter det, er der Dødvande i Bugten, og Eventyret lader sig som et fromt Vilddyr gribe med de bare Hænder.

I Sommer havde jeg det Held at komme til Sjeyndir i det rette Selskab og under Vejrforhold, som ikke var helt ugunstige. Motorbaaden gyngede ganske vist en hel Del, og den lille Jolle hoppede op og ned som en Prop, da vi stødte fra og langsomt roede ind mod en af de vældige Huler, der aabner sig i den lodrette Kyst. Men min naturbenaadede Ledsager kendte alle Sjeyndirs Grotter som sin egen